

ZÁVADA PÉTER

Kálvária-tétel

Fölfeszülsz egyre növekvő térfogatra.
Ami síkban törvényszerű volt,
többé nem igazolja fájdalmadat.
Apád után cserben hagyott
az euklidészi geometria.

Mint megkínzott domborzatot,
melyet aszály vagy erózió sújtott,
tested a kín tektonikája szaggatta szét,
és most menekülnek róla a pillantások.

A hús lankáin a rémület karavánjai
vándorolnak, a szamarak üvöltése
feketébe vonja az olajfaligeteket, miközben
három nő szánakozása húzódik közel
egymáshoz hosszabbik átlód tövében.

A kar csontjai megnyúlnak,
hónaljad derékszöge tompul,
s mint úrben elforduló csillagkép,
a hajló félkörív a tekintetet kerékbe töri,
míg az áhítat segédvonalai összekötik
a kereszt szárait. A rét tenyere átütve
a fűszálak milliányi szegével.

Gömbpalástra feszített deltoid.
Ahogy történeted síkból térré görbül,
hittel telik meg az anyag,
kimondhatatlannal a kimondható.
Rásimulsz halálodra.

Önkéntes pygmalion

Mohos, eső vájta arc.
A törzs félig a földbe süppedt.
Hídként ível át a szobor az időn.

Előtte a porban hasadt ág vagy csont.
Mindig a másiknak hiszed.
Összetömörül benne a roppanás.

És mintha a mozdulat, mely eddig a test
súlypontjába visszahúzódva várakozott,
most utat törne magának, hogy kifolyjon
a végtagok repedésein.

Aztán sorban a többi gesztus:
előttenek nem várt közvetlenségük
árapályiságán.

Jákob

A szél foró nyelve a kiszáradt oázis
medrében a homokot évmilliók múlva
üveggé olvasztja, hogy végül
megpillanthasd benne magad.

Addig be kell érned a tükröződés ígéretével,
az elforrt itató porában feketéllő képmásoddal.
Aki most ecsetet ragadna, hogy megfessen,
látná: egy libanoni cédrus tusakodik
éjt nappallá téve árnyékával.

A koronakezdet, az ágtiszta törzs,
a mellékvezérvesszők kontúrjai mind kivehetők.
Erősíted a szabályt: haláloed után is
úgy fürdesz majd a fényben,
mint gödölye saját anyja tejében.

De ellenfeled csak akkor láthatod,
ha a nap kimozdul hossz tengelyedből.
Az angyal lábad előtt hever:
talpatok összenőtt, mint a derékszög szárai.

Délben egy másodpercre eggyé olvadtok.
Mint egy létrán, törzseden fölkúszik,
a vázágak között. Tizenkét friss gallyad
hangtalan virágzik, lábadhoz jóllakott
oroszlán lapul.

